

Księga Urantii

<< [Przekaz 5](#) | [Części](#) | [Treść](#) | [Przekaz 7](#) >>

Przekaz 6

Wieczny Syn

6:0.1 (73.1) WIECZNY Syn jest doskonałym i ostatecznym wyrażeniem „pierwszej”, osobistej i absolutnej idei Ojca Wszechświatowego. W związku z tym, kiedykolwiek i jakkolwiek Ojciec wyraża się osobiście i absolutnie, czyni to przez swojego Wiecznego Syna, który zawsze był, jest teraz i zawsze będzie, żywym i Boskim Słowem. I ten Wieczny Syn przebywa w centrum wszystkich rzeczy, razem z Wiecznym i Wszechświatowym Ojcem, którego osobistą obecność bezpośrednio spowija.

6:0.2 (73.2) Mówimy o „pierwszej” myśli Boga i nawiązujemy do nieprawdopodobnego czasu początków Wiecznego Syna, aby dotrzeć do kanałów myślowych intelektu ludzkiego. Takie wypaczenia językowe stanowią nasze najlepsze wysiłki nawiązania kontaktu-kompromisu z umysłami istot śmiertelnych, związanych czasem. W sensie kolejności wydarzeń, Ojciec Wszechświatowy nigdy nie mógł mieć pierwszej myśli, jak również Wieczny Syn nigdy nie mógł mieć początku. Zostałem jednak poinstruowany, żeby ograniczonym

czasem umysłem śmiertelników obrazować rzeczywistości wieczności takimi właśnie symbolami myślowymi i żeby określać zależności wieczności w takich, czasowych koncepcjach kolejności zdarzeń.

6:0.3 (73.3)

Wieczny Syn jest duchowym uosobieniem uniwersalnej i nieskończonej idei Rajskiego Ojca, idei Boskiej rzeczywistości, nie uwarunkowanego ducha i absolutnej osobowości. I tym samym Syn stanowi boskie objawienie stwórczej tożsamości Ojca Wszechświatowego. Doskonała osobowość Syna ukazuje, że Ojciec jest aktualnie wiecznym i uniwersalnym źródłem wszystkich znaczeń i wartości duchowych, wolicjonalnych, celowych i osobowych.

6:0.4 (73.4)

Aby umożliwić ograniczonemu czasem umysłowi stworzenie jakiejś sekwencyjnej idei związków wiecznych i nieskończonych istot Rajskiej Trójcy, używamy zezwolenia na stosowanie takich jak ta koncepcji, odnoszących się do „pierwszej osobistej, uniwersalnej i nieskończonej idei Ojca”. Jest dla mnie rzeczą niemożliwą przekazanie ludzkiemu umysłowi jakiegokolwiek adekwatnej idei wiecznych związków Bóstwa; zatem używam takich określeń, które skończonemu umysłowi będą dawać coś w rodzaju idei zależności wiecznych istot, w następujących po sobie epokach czasowych. Wierzymy, że Syn powstał z Ojca, jesteśmy pouczeni, że obaj są bezwzględnie wieczni. Dlatego też jest oczywiste, że żadna istota czasowa nigdy w pełni nie zrozumie tej tajemnicy – Syna, który pochodzi od Ojca i który dodatkowo jest wiecznym partnerem samego Ojca.

1. Tożsamość Wiecznego Syna

6:1.1 (73.5) Wieczny Syn jest pierwszym i jedynym zrodzonym Synem Boga. Jest on Bogiem-Synem, Drugą Osobą Bóstwa oraz pomocniczym stwórcą wszystkich rzeczy. Tak jak Ojciec jest Pierwszym Wielkim Źródłem i Centrum, tak Wieczny Syn jest Drugim Wielkim Źródłem i Centrum.

6:1.2 (74.1) Wieczny Syn jest duchowym centrum i boskim administratorem duchowego rządu wszechświata wszechświatów. Ojciec Wszechświatowy jest najpierw stwórcą a potem kontrolerem; Wieczny Syn jest najpierw współstwórcą a potem *duchowym administratorem*. „Bóg jest duchem” a Syn jest osobowym objawieniem tego ducha. Pierwsze Źródło i Centrum jest Wolicjonalnym Absolutem; Drugie Źródło i Centrum jest Osobowym Absolutem.

6:1.3 (74.2) Ojciec Wszechświatowy nigdy nie działa osobiście jako stwórcą, chyba, że w połączeniu z Synem czy z partnerskim działaniem Syna. Gdy autor Nowego Testamentu nawiązywał do Wiecznego Syna, miał całkowitą rację, gdy pisał: „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo. Wszystko przez nie się stało a bez niego nic się nie stało, co się stało”.

6:1.4 (74.3) Kiedy Syn Wiecznego Syna zjawił się na Urantii, ci, co bratali się z tą Boską istotą w ludzkiej formie, nawiązywali do niego jako do „tego, co był od początku, cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotyczyły

nasze ręce”. I ten Syn obdarzający przyszedł od Ojca tak prawdziwie, jakby to zrobił Pierwszy Syn, jak sugeruje jedna z jego ziemskich modlitw: „A teraz Ty, Ojcie, otocz mnie u siebie swą chwałą, którą miałem u ciebie pierwiej, zanim świat powstał”.

6:1.5 (74.4) Wieczny Syn różnie jest nazywany w rozmaitych wszechświatach. We wszechświecie centralnym znany jest jako Partnerskie Źródło, Współstwórca i Pomocniczy Absolut. Na Uversie, w zarządzie superwszechświata, określamy Syna jako Partnerskie Centrum Duchowe i jako Administratora Wiecznego Ducha. Na Salvingtonie, w stolicy waszego wszechświata lokalnego, Syn ten określany jest jako Drugie Wieczne Źródło i Centrum. Melchizedekowie mówią o nim jako o Synu Synów. Na waszym świecie, ale nie w waszym systemie sfer zamieszkałych, Pierwszy Syn jest mylony ze współdziałającym z nim Synem Stwórcą, Michałem z Nebadonu, który obdarzył sobą gatunek ludzki Urantii.

6:1.6 (74.5) Chociaż każdy z Rajskich Synów słusznie może być zwany Synem Bożym, mamy zwyczaj rezerwować określenie „Wieczny Syn” dla tego Pierwszego Syna, Drugiego Źródła i Centrum, a wraz z Ojcem Wszechświatowym współstwórcy centralnego wszechświata mocy i doskonałości oraz współstwórcy wszystkich innych, Boskich Synów, którzy powstałi z nieskończonych Bóstw.

2. Natura Wiecznego Syna

6:2.1 (74.6) Wieczny Syn jest tak samo niezmienny i nieskończenie niezawodny jak Ojciec Wszechświatowy. Jest tak samo duchowy jak Ojciec, jest takim samym, prawdziwie nieograniczonym duchem. Dla was, niskiego pochodzenia, Syn może wydawać się bardziej osobowy, skoro w przystępności jest o jeden stopień bliżej was niż Ojciec Wszechświatowy.

6:2.2 (74.7) Wieczny Syn jest wiecznym Słowem Boga. Jest on zupełnie podobny Ojcu; faktycznie, Wieczny Syn *jest* Bogiem Ojcem, ukazującym się osobowo wszechświatowi wszechświatów. Tak więc prawda o Wiecznym Synu i wszystkich partnerskich Synach Stwórcach zawsze będzie taka: „Kto zobaczył Syna, zobaczył także Ojca”.

6:2.3 (74.8) W swojej naturze Syn jest zupełnie podobny do duchowego Ojca. Kiedy czcimy Ojca Wszechświatowego, czcimy równocześnie Boga-Syna i Boga-Ducha. Bóg-Syn jest tak samo bosko rzeczywisty i wieczny w swej naturze, jak Bóg Ojciec.

6:2.4 (75.1) Syn nie tylko posiada całą Ojcowską, nieskończoną i transcendentalną prawość, ale Syn jest także odbiciem całej Ojcowskiej świętości charakteru. Syn podziela doskonałość Ojca i razem z nim dzieli odpowiedzialność za pomaganie wszystkim niedoskonałym istotom, w ich duchowych wysiłkach zmierzających do osiągnięcia boskiej doskonałości.

6:2.5 (75.2) Wieczny Syn posiada wszelkie Ojcowskie cechy boskości i atrybuty duchowości. W osobowości i w duchu, Syn *jest* pełnią absolutności Boga i te własności Syna przejawiają się w jego

osobistym kierowaniu duchowym rządem wszechświata wszechświatów.

6:2.6 (75.3) Bóg prawdziwie jest wszechświatowym duchem; Bóg jest duchem i ta duchowa natura Ojca jest zogniskowana i uosobiona w Bóstwie Wiecznego Syna. Wszystkie duchowe właściwości są najwyraźniej znacznie uwydatnione w Synu, wskutek ich oddzielenia od uniwersalności Pierwszego Źródła i Centrum. I tak jak Ojciec dzieli swą duchową naturę z Synem, tak obaj razem, w pełni i nieograniczenie, dzielą Boskiego ducha ze Wspólnym Aktywizatorem – Nieskończonym Duchem.

6:2.7 (75.4) W umiłowaniu prawdy i w tworzeniu piękna, Ojciec i Syn są równi, za wyjątkiem tego, że Syn *wydaje się* bardziej poświęcać urzeczywistnianiu czysto duchowego piękna o uniwersalnych wartościach.

6:2.8 (75.5) W Boskiej dobroci nie dostrzegam różnicy pomiędzy Ojcem a Synem. Ojciec kocha swe wszechświatowe dzieci tak jak ojciec; Wieczny Syn traktuje wszystkich stworzonych zarówno jak ojciec i jak brat.

3. Służba Ojcowskiej miłości

6:3.1 (75.6) Syn podziela sprawiedliwość i prawość Trójcy, ale góruje nad tymi cechami boskości nieskończonym uosobieniem miłości i miłosierdzia Ojca; Syn jest objawieniem Boskiej miłości dla wszechświatów. Tak jak Bóg jest miłością, tak Syn jest miłosierdziem.

Syn nie może kochać bardziej niż Ojciec, ale może okazać istotom stworzonym miłosierdzie w jeden dodatkowy sposób, ponieważ jest on nie tylko pierwszym stwórcą, tak jak Ojciec, ale jest także Wiecznym Synem tego samego Ojca, zatem podziela doświadczenie synostwa ze wszystkimi innymi synami Ojca Wszechświatowego.

6:3.2 (75.7) Wieczny Syn doskonale niesie miłosierdzie całemu stworzeniu. Miłosierdzie jest esencją duchowego charakteru Syna. Zalecenia Wiecznego Syna, kiedy wychodzą duchowymi obwodami Drugiego Źródła i Centrum, są utrzymane w tonie miłosierdzia.

6:3.3 (75.8) Ażeby zrozumieć miłość Wiecznego Syna, musicie najpierw dostrzec jej Boskie źródło – Ojca, który *jest* miłością, a potem zobaczyć rozwinięcie tego, nieskończonego uczucia w rozległej służbie Nieskończonego Ducha oraz w jego prawie nieprzejrzanym zastępach osobowości opiekuńczych.

6:3.4 (75.9) Działalność Wiecznego Syna jest poświęcona objawianiu Boga miłości wszechświatowi wszechświatów. Ten Boski Syn nie zajmuje się tak niegodną rzeczą, jak przekonywanie swego miłosiernego Ojca, ażeby kochał istoty skromnego pochodzenia i okazywał miłosierdzie grzesznikom czasu. Jak wielkim błędem jest wyobrażanie sobie, że Wieczny Syn apeluje do Ojca Wszechświatowego, aby okazał miłosierdzie istotom skromnego pochodzenia, żyjącym na materialnych światach w przestrzeni! Takie idee Boga są niedojrzałe i groteskowe. Powinniście raczej uświadomić sobie, że wszystkie miłosierne posługi Synów Bożych są bezpośrednim objawieniem Ojcowskiego serca, pełnego uniwersalnej

miłości i nieskończonego współczucia. Miłość Ojca jest prawdziwym i wiecznym źródłem Synowskiego miłosierdzia.

6:3.5 (75.10) Bóg jest miłością, Syn jest miłosierdziem. Miłosierdzie jest miłością stosowaną, Ojcowską miłością w działaniu – w osobie jego Wiecznego Syna. Miłość tego Syna wszechświatowego jest tak samo uniwersalna. Tak jak miłość jest rozumiana na tych planetach, gdzie istoty obdarzone są płcią, miłość Boga jest bardziej porównywalna do miłości ojca, podczas gdy miłość Wiecznego Syna jest bardziej podobna uczuciu matki. Nie są to najlepsze ilustracje, jednak stosuję je w nadziei poddania umysłowi ludzkiemu refleksji, że jest różnica pomiędzy miłością Ojca a miłością Syna, nie w Boskiej treści, ale we właściwości i metodzie jej wyrażania.

4. Atrybuty Wiecznego Syna

6:4.1 (76.1) Wieczny Syn jest siłą napędową duchowego poziomu rzeczywistości kosmicznej; duchowa moc Syna jest absolutna w odniesieniu do wszystkich wszechświatowych aktualności. Poprzez swój absolutny uchwyt grawitacji duchowej, sprawuje on doskonałą kontrolę nad związkami wzajemnymi wszystkich nieodróżnicowanych energii duchowych i nad całą aktualizującą się rzeczywistością duchową. Cały czysty, nie rozdzielony duch i wszystkie duchowe istoty oraz wartości, reagują na nieskończoną moc przyciągającą pierwszego Syna z Raju. A jeśli z wieczną przyszłością związane będzie pojawianie się nieograniczonego wszechświata, grawitacja

duchowa i moc duchowa Pierwszego Syna będzie w zupełności odpowiednia dla sprawowania duchowej kontroli i efektywnej administracji takiego, bezkresnego stworzenia.

6:4.2 (76.2) Tylko w domenach duchowych Syn jest wszechmocny. W wiecznej organizacji administracyjnej wszechświata nigdy nie napotyka się rozrzutnego i niepotrzebnego powtarzania funkcji; Bóstwa nie zajmują się bezużytecznym powielaniem wszechświatowych służb.

6:4.3 (76.3) Wszechobecność Pierwszego Syna stanowi duchową jedność wszechświata wszechświatów. Duchowa spoistość całego stworzenia opiera się na wszędzie aktywnej obecności Boskiego ducha Wiecznego Syna. Gdy odczuwamy duchową obecność Ojca, stwierdzamy, że trudno jest ją odróżnić, w naszym pojmowaniu, od duchowej obecności Wiecznego Syna. Duch Ojca przebywa wiecznie w duchu Syna.

6:4.4 (76.4) Ojciec musi być wszechobecny duchowo, jednak taka wszechobecność wydaje się być nieodłączna powszechnym funkcjom duchowym Wiecznego Syna. Tym niemniej wierzymy, że we wszystkich tych sytuacjach, gdzie pojawia się podwójna natura duchowa Ojca-Syna, duch Syna skoordynowany jest z duchem Ojca.

6:4.5 (76.5) W swoim kontakcie z osobowością, Ojciec działa w obwodzie osobowości. W swoim osobistym i wykrywalnym kontakcie z wszechświatem duchowym, występuje on we fragmentach całości swego Bóstwa a te fragmenty Ojca posiadają oddzielną, unikalną i niepowtarzalną funkcję, gdziekolwiek i kiedykolwiek pojawiają się we

wszechświatach. We wszystkich takich sytuacjach, duch Syna skoordynowany jest z duchowym funkcjonowaniem rozdrobnionej obecności Ojca Wszechświatowego.

6:4.6 (76.6) Wieczny Syn jest wszechobecny w sensie duchowym. Duch Wiecznego Syna jest na pewno z wami i wokół was, ale nie wewnątrz was i nie jako wasza część, tak jak Nieodgadniony Monitor. Częstka Ojca, zamieszkująca człowieka, dostraja ludzki umysł do coraz bardziej boskiego postępowania, po czym taki wznoszący się umysł zaczyna coraz intensywniej reagować na duchową moc przyciągającą wszechmocnego obwodu grawitacji duchowej Drugiego Źródła i Centrum.

6:4.7 (76.7) Pierwszy Syn jest samoświadomy, wszechświatowo i duchowo. W mądrości Syn jest w pełni równy Ojcu. W dziedzinach wiedzy i nieskończonej mądrości nie możemy rozróżnić pomiędzy Pierwszym Źródłem a Drugim; Syn, podobnie jak Ojciec, wie wszystko; żadne zdarzenie wszechświatowe nigdy go nie zaskakuje, zna koniec od początku.

6:4.8 (77.1) Ojciec i Syn naprawdę znają liczbę i miejsce pobytu wszystkich duchów i istot uduchowionych we wszechświecie wszechświatów. Syn nie tylko zna wszystkie rzeczy, dzięki swemu wszechobecnemu duchowi, ale Syn również, na równi z Ojcem i Wspólnym Aktywizatorem, jest w pełni zaznajomiony z rozległym odzwierciedlaniem informacji Istoty Najwyższej, która jest cały czas poinformowana o wszystkich rzeczach, jakie zachodzą na wszystkich

światach siedmiu superwszechświatów. I dzięki jeszcze innym metodom, Rajski Syn jest wszechwiedzący.

6:4.9 (77.2) Wieczny Syn jest kochającą, miłosierną i opiekuńczą osobowością duchową, jest on w pełni i nieskończenie równy Ojcu Wszechświatowemu, podczas gdy we wszystkich miłosiernych i uczuciowych kontaktach osobistych ze wznoszącymi się istotami z niższych domen, Wieczny Syn jest dokładnie tak samo życzliwy i troskliwy, tak samo cierpliwy i wyrozumiały, jak jego Rajscy Synowie we wszechświatach lokalnych, którzy tak często obdarzają sobą ewolucyjne światy czasu.

6:4.10 (77.3) Nie ma potrzeby dodatkowo rozwodzić się nad atrybutami Wiecznego Syna. Poza przedstawionymi tu przykładami, wystarczy tylko badać duchowe atrybuty Boga-Ojca, żeby zrozumieć i właściwie ocenić atrybuty Boga-Syna.

5. Ograniczenia Wiecznego Syna

6:5.1 (77.4) Wieczny Syn nie działa osobiście w domenach materialnych, jak również nie działa na poziomach służby umysłu dla istot stworzonych, chyba, że przez Wspólnego Aktywizatora. Jednak te uwarunkowania w żaden sposób nie ograniczają Wiecznego Syna w pełnym i swobodnym używaniu wszelkich boskich atrybutów *duchowej* wszechwiedzy, wszechobecności i wszechmocy.

6:5.2 (77.5)

Wieczny Syn nie przenika osobiście potencjałów duchowych, tkwiących w nieskończoności Bóstwa-Absolutu jednak, gdy potencjały te staną się aktualne, znajdą się one w zasięgu wszechpotężnego ujęcia obwodu grawitacji duchowej Syna.

6:5.3 (77.6)

Osobowość jest wyłącznym darem Ojca Wszechświatowego. Wieczny Syn wywodzi osobowość od Ojca, ale nie nadaje osobowości bez Ojca. Syn daje początek szerokim zastępom duchów, ale takie pochodności nie są osobowościami. Kiedy Syn tworzy osobowość, czyni to razem z Ojcem albo ze Wspólnym Stwórcą, który może działać w takim związku za Ojca. Wieczny Syn jest zatem współstwórcą osobowości, ale sam z siebie nie nadaje osobowości żadnej istocie, sam nigdy nie stwarza istot osobowych. Takie ograniczenie w działaniu nie pozbawia jednak Syna możliwości stwarzania jakichkolwiek rodzajów rzeczywistości innych niż osobowe.

6:5.4 (77.7)

Wieczny Syn ma ograniczenia, gdy idzie o przekazywanie przywilejów stwórcy. Ojciec, uwieczniając Pierwszego Syna, obdarzył go mocą i przywilejem późniejszego łączenia się z Ojcem w boskim akcie tworzenia dalszych Synów, posiadających stwórcze atrybuty; i tworzyli ich i teraz ich tworzą. Jednak po stworzeniu tych partnerskich Synów, prerogatywy stwórcze najwidoczniej nie są dalej przekazywalne. Wieczny Syn przekazuje stwórczą moc tylko pierwszemu czy bezpośredniemu uosobieniu. Dlatego też, kiedy Ojciec i Syn łączą się, żeby uosobić Syna Stwórcę, osiągają swój cel; jednak tak powołany do bytu Syn Stwórca nigdy nie może przekazać przywilejów stwórczości, czy podzielić się nimi z różnymi klasami

Synów, których może później stworzyć; mimo to, u najwyższych Synów wszechświata lokalnego pojawiają się bardzo ograniczone odzwierciedlenia stwórczych atrybutów Syna Stwórcy.

6:5.5 (78.1) Wieczny Syn, jako istota nieskończona i wyłącznie osobowa, nie może rozdrobnić swej natury, nie może rozdzielać i nadawać indywidualizowanych porcji swego jestestwa innym bytom czy osobom, jak to robią Ojciec Wszechświatowy i Nieskończony Duch. Syn może jednak obdarzać i obdarza sobą, jako nieograniczony duch, aby w nim skąpało się całe stworzenie i nieustannie przyciąga ku sobie wszystkie osobowości duchowe i rzeczywistości duchowe.

6:5.6 (78.2) Pamiętajcie zawsze, że Wieczny Syn jest osobowym zobrazowaniem duchowego Ojca dla całego stworzenia. Syn jest osobowy i tylko osobowy w znaczeniu Bóstwa; taka Boska i absolutna osobowość nie może się rozdrobnić czy ulec fragmentacji. Bóg-Ojciec i Bóg-Duch są prawdziwie osobowi, ale są również wszystkim innym w dodatku do tego, że są takimi osobowościami Bóstwa.

6:5.7 (78.3) Chociaż Wieczny Syn nie może brać osobiście udziału w obdarzaniu Dostrajaczami Myśli, naradzał się on z Ojcem Wszechświatowym w wiecznej przeszłości, zaaprobował plan i obiecał nieskończoną współpracę, gdy Ojciec, planując obdarzenie Dostrajaczami Myśli zaproponował Synowi: „Uczyńmy człowieka na nasz obraz”. I tak jak duchowa część Ojca zamieszkuje was, tak samo duchowa obecność Syna spowija was, podczas gdy obaj, Ojciec i Syn, zawsze pracują jak jeden, abyście się mogli rozwijać duchowo.

6. Umysł ducha

6:6.1 (78.4) Wieczny Syn jest duchem i posiada umysł, ale nie jest to umysł czy duch, jaki rozum ludzki może pojąć. Śmiertelny człowiek dostrzega umysł na poziomie skończonym, kosmicznym, materialnym i osobowym. Człowiek dostrzega również fenomen umysłu w organizmach żywych, działających na poziomie podosobowym (zwierzęcym), jednak trudno mu zrozumieć naturę tego umysłu, który związany jest z istotami nadmaterialnymi i stanowi część osobowości wyłącznie duchowych. Umysł musi być jednak inaczej zdefiniowany, kiedy odnosi się do duchowego poziomu bytu i kiedy używa się tego określenia na oznaczenie duchowych funkcji inteligencji. Rodzaj umysłu, bezpośrednio związanego z duchem, nie jest porównywalny ani do tego umysłu, który koordynuje ducha i materię, ani do tego, który związany jest tylko z materią.

6:6.2 (78.5) Duch zawsze jest świadomy, obdarzony umysłem i posiada różne stadia tożsamości. Bez umysłu w pewnym stadium nie byłoby świadomości duchowej, występującej podczas bratania się istot duchowych. Odpowiednik umysłu, możliwość poznawania i bycia poznawanym, jest cechą charakterystyczną Bóstwa. Bóstwo może być osobowe, przedosobowe, superosobowe czy bezosobowe, ale Bóstwo nigdy nie jest pozbawione umysłu, znaczy to nigdy nie jest pozbawione możliwości przynajmniej komunikowania się z podobnymi sobie bytami, istotami czy osobowościami.

6:6.3 (78.6)

Umysł Wiecznego Syna podobny jest do tego, jaki ma Ojciec, jednak w odróżnieniu od wszelkich innych umysłów wszechświata, jest on razem z Ojcem protoplastą zróżnicowanych i nieprzejrzanym umysłów, pochodzących od Wspólnego Stwórcy. Umysł Ojca i Syna, ten intelekt, od którego pochodzi absolutny umysł Trzeciego Źródła i Centrum, jest być może najlepiej zobrazowany w przedumyśle Dostrajacza Myśli, i chociaż te fragmenty Ojca istnieją zupełnie niezależnie od obwodów umysłowych Wspólnego Aktywizatora, posiadają one pewną formę przedumysłu, znają i są znane; posiadają odpowiednik ludzkiego myślenia.

6:6.4 (78.7)

Wieczny Syn jest całkowicie duchowy, człowiek jest prawie zupełnie materialny, dlatego też wiele tego, co się odnosi do duchowej osobowości Wiecznego Syna, do jego siedmiu duchowych sfer okalających Raj i do natury bezosobowych kreacji Rajskiego Syna, będzie musiało na was poczekać do tego momentu, gdy osiągniecie status duchowy, po ukończeniu morontialnego wznoszenia się we wszechświecie lokalnym, Nebadonie. I potem, gdy przejdziecie superwszechświat i pójdziecie dalej do Havony, kiedy zaczniecie nabierać „umysłu ducha”, wnikliwości duchowej, wyjaśni się wiele ukrytych w duchu tajemnic.

7. Osobowość Wiecznego Syna

6:7.1 (79.1)

Wieczny Syn jest tą nieskończoną osobowością, od której więzów nie uwarunkowanej osobowości wyzwolił się Ojciec

Wszechświatowy, metodą utrójcowienia i dzięki czemu odtąd obdarza sobą w nieskończonej obfitości wciąż rozszerzający się wszechświat Stwórców i stworzonych. Syn jest *osobowością absolutną*, Bóg jest *ojcowską osobowością* – źródłem osobowości, dawcą osobowości, przyczyną osobowości. Każda istota osobowa wywodzi osobowość od Ojca Wszechświatowego, tak jak Pierwszy Syn wiecznie wywodzi swą osobowość od Rajskiego Ojca.

6:7.2 (79.2) Osobowość Rajskiego Syna jest absolutna i czysto duchowa i ta absolutna osobowość jest także boską i wieczną formą, najpierw Ojcowskiego nadania osobowości dla Wspólnego Aktywizatora a w kolejności obdarzenia przez niego osobowością niezliczonych jego istot w całym rozległym wszechświecie.

6:7.3 (79.3) Wieczny Syn jest naprawdę miłosiernym opiekunem, boskim duchem, duchową mocą i prawdziwą osobowością. Syn jest duchową i osobową naturą Boga, ukazaną wszechświatom – podsumowaniem i kwintesencją Pierwszego Źródła i Centrum, pozbawioną wszystkiego tego, co nieosobowe, pozaboskie, nieduchowe i czysto potencjalne. Jednak niemożliwe jest przekazanie ludzkiemu umysłowi, w słownym zobrazowaniu, piękna i wspaniałości Boskiej osobowości Wiecznego Syna. Wszystko, co ma tendencję do przesłaniania Ojca Wszechświatowego, niemal z równą siłą utrudnia pojęciowe rozpoznanie Wiecznego Syna. Musicie poczekać, aż dotrzecie do Raju, aby potem móc zrozumieć, dlaczego nie mogłem przedstawić charakteru tej absolutnej osobowości tak, aby skończony umysł mógł ją zrozumieć.

8. Rozpoznanie Wiecznego Syna

6:8.1 (79.4) Co się tyczy tożsamości, natury i innych właściwości osobowości, Wieczny Syn jest całkowicie równym, doskonałym dopełnieniem i wiecznym odpowiednikiem Ojca Wszechświatowego. W takim znaczeniu, w jakim Bóg jest Ojcem Wszechświatowym, Syn jest Matką Wszechświatową. A my wszyscy, wysocy i niscy, jesteśmy ich wszechświatową rodziną.

6:8.2 (79.5) Aby docenić charakter Syna, powinniście zapoznawać się z objawieniem Boskiego charakteru Ojca; są oni obaj na zawsze nierozłączną jednością. Jako Boskie osobowości, są prawie nie do rozróżnienia przez niższe klasy istot inteligentnych. Tym, którzy mają swój początek w stwórczych aktach samych Bóstw, ich oddzielne rozpoznanie nie sprawia większych trudności. Istoty wywodzące się z wszechświata centralnego oraz te, które przebywają w Raju, rozpoznają Ojca i Syna nie tylko jako osobową jedność, sprawującą wszechświatową kontrolę, ale także jak dwie oddzielne osobowości, działające w konkretnych domenach administracji wszechświatowej.

6:8.3 (79.6) Możecie sobie wyobrażać osoby Ojca Wszechświatowego i Wiecznego Syna jako oddzielne jednostki, faktycznie takimi są; jednak w administracji wszechświatów tak bardzo się przeplatają i wiążą wzajemnie, że nie zawsze jest możliwe ich rozróżnienie. Gdy w funkcjonowaniu wszechświatów napotyka się Ojca i Syna, w trudnych do zrozumienia związkach wzajemnych, próby rozróżnienia ich działań nie zawsze są celowe; przypomnijcie sobie po prostu, że

Bóg jest inicjującą myślą a Syn pełnym ekspresji słowem. W każdym wszechświecie lokalnym ich nierozdzielność uosobiona jest w Bóstwie Syna Stwórcy, który reprezentuje zarówno Ojca jak i Syna dla istot z dziesięciu milionów zamieszkałych światów.

6:8.4 (80.1) Wieczny Syn jest nieskończony, ale można do niego dotrzeć przez osoby jego Rajskich Synów oraz przez cierpliwą służbę Nieskończonego Ducha. Istoty materialnego pochodzenia miałyby zaledwie nikłą nadzieję dotarcia do Wiecznego Syna, bez obdarzającej je służby Rajskich Synów oraz miłości pełnej opieki istot Nieskończonego Ducha. I to również jest prawdą, że dzięki pomocy i przewodnictwu tych niebiańskich pośredników, świadomy Boga śmiertelnik na pewno dotrze do Raju i z czasem stanie w osobistej obecności tego majestatycznego Syna Synów.

6:8.5 (80.2) Chociaż Wieczny Syn jest wzorem do osiągnięcia dla śmiertelnej osobowości, łatwiej wam będzie zrozumieć rzeczywistość zarówno Ojca jak i Ducha, gdyż Ojciec jest tym, który faktycznie nadaje waszą ludzką osobowość a Nieskończony Duch jest absolutnym źródłem waszego, ludzkiego umysłu. Kiedy wznosicie się rajską drogą duchowego rozwoju, osobowość Wiecznego Syna będzie się stawać dla was coraz bardziej rzeczywista, a rzeczywistość jego nieskończenie duchowego umysłu będzie coraz lepiej dostrzegalna dla waszego, coraz bardziej uduchowionego umysłu.

6:8.6 (80.3) Idea Wiecznego Syna nigdy nie zaświta jasno w waszym śmiertelnym umyśle ani w późniejszym umyśle morontialnym; dopiero, gdy się uduchowicie i zaczniecie się wznosić duchowo, pojęcie osobowości Wiecznego Syna stanie się dla was równie żywe,

jak idea osobowości Syna Stwórcy z Raju, który swego czasu wcielił się i żył w osobie i jako osoba na Urantii, jako człowiek pośród ludzi.

6:8.7 (80.4)

Doświadczenie Syna Stwórcy w waszym wszechświecie lokalnym, którego osobowość jest pojmowalna dla człowieka, musi kompensować wam brak zrozumienia pełnego znaczenia raczej czysto duchowego, ale jednak osobowego, Wiecznego Syna z Raju. Kiedy będziecie iść przez Orvonton i Havonę, kiedy zostawicie za sobą jasny obraz i żywe wspomnienia Syna Stwórcy z waszego wszechświata lokalnego, utratę tego doświadczenia materialnego i morontialnego będzie wam kompensować wciąż poszerzająca się koncepcja i nasilające się zrozumienie Wiecznego Syna z Raju, którego rzeczywistość i bliskość będzie coraz większa, w miarę zbliżania się do Raju.

6:8.8 (80.5)

Wieczny Syn jest wspaniałą i znakomitą osobowością. Chociaż zrozumienie aktualności osobowości takiej, nieskończonej istoty, przekracza zdolności pojmowania śmiertelnego i materialnego umysłu, nie powinniście wątpić, że jest on osobą. Wiem, o czym mówię. Niezliczoną prawie ilość razy stałem przed Boskim obliczem Wiecznego Syna a potem podróżowałem przez wszechświat, żeby wykonać jego miłosierne polecenia.

6:8.9 (80.6)

[Zredagowane przez Niebiańskiego Radcę, wyznaczonego do sformułowania tej relacji, opisującej Wiecznego

Syna z Raju].